Сурмлять рога: "Хуткіш! Хуткіш!"
І метушиться свита.
Душа у ловчих, як раніш,
Із жил волових звита.

Ну, і потіха у людців —
Двох вбити білих лебедів!
І стріли в ціль помчали,
Їм повезло одразу!
Стрільцям наразі лебеді
У небі показались.

Вона жила під сонцем, там,
Зірки рахуй — без звіту,
Куди під силу лебедям
Високого політу.

Злети і два крила розкинь
У цю прозору любу синь!
В потоках вдвох парити:
Він — справа, вона — зліва.
Туди — можна долетіти
Лиш ангелам і співу.

Разом із нею він летить —
Щаслива мить єдина,
А то була яскрава мить —
Їх пісня лебедина.

І ангелам подібно білим,
Вони спустились до Землі —
Сховатися у хащах!
А там вже злодії чатують —

Мисливці там слідкують,
Щоб вкоротити щастя.

І впали лебеді оба —
Кінчається життєвість:
Політ скінчився і мольба —
О, зупинись, миттєвість!

Живим є вічний цей мотив —
Останній лебединий спів —
Щасливців одночасся.
Вони упали вниз разом,
Зоставшись в небі сьомому,
На тому, що зоветься щастям!

© Микола Попов. Переклад, 2009